Република Србија
Апелациони суд у Новом Саду
Пословни број Гж. 4561/2012
Дана: 24.01.2013. године
Нови Сад

У И М Е Н А Р О Д А !

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Јулијане Будинчевић, председника већа, Вере Кнежевић-Мандић и Душка Перичина, чланова већа, у правној ствари **тужиоца А. Ч.** из П., ... кога заступа пуномоћник Б. К., адвокат из П., против **туженог Г. П.** кога заступа ГЈП Б. Б., **ради исплате**, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву, пословни број 9П. 2643/2011 од 12.07.2012. године, у нејавној седници већа одржаној дана 24.01.2013. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба се **ОДБИЈА** и пресуда Основног суда у Панчеву, пословни број 9П. 2643/2011 од 12.07.2012. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавеже тужени да му на име одборничног паушала за период од октобра 2008. године до септембра 2011. године исплати износе ближе наведене у изреци побијане одлуке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, да се обавеже тужени да за наведени период за тужиоца Фонду ПИО уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у износима наведеним у изреци побијане одлуке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да му тужени накнади трошкове поступка, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац из свих законом предвиђених разлога и предложио је да се пресуда преиначи и у целости усвоји тужбени захтев или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Тужени је у одговору на жалбу предложио да се иста као неоснована одбије.

Жалба није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП и на правилну примену материјалног права у складу са одредбом члана 372 став 2 ЗПП, овај суд је нашао да је првостепена пресуда донета без тих повреда, те да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

У првостепеном поступку је утврђено да је Скупштина града П. позивајући се на одредбе чл. 47 и 49 Закона о локалним изборима на седници одржаној 29.09.2009. године донела одлуку о утврђивању престанка мандата одборницима Скупштине града П. пре истека времена на које су изабрани, због поднете оставке, поред осталих и овде тужиоцу А. Ч. Одлуком Уставног суда утврђено је да одредбе чл. 43 и 47 Закона о локалним изборима („Службени гласник РС“ број 129/07) нису у сагласности са Уставом и потврђеним међународним уговорима, те су наведене одредбе на основу члана 168 став 3 Устава престале да важе даном објављивања одлуке Уставног суда 21.05.2010. године. Решењем Уставног суда РС ХУ-205/2011 од 23.09.2011. године усвојен је захтев А. Ч. за извршење одлуке Уставног суда I Уз-52/2008 („Службени гласник РС“ број 34/10) од 21.04.2010. године и одређено је да се А. Ч. коме је престао мандат на основу одлуке Скупштине града П. о утврђивању престанка мандата одборника број II/04/06/15/2009 од 29.09.2008. године, последице отклоне изменом појединачног акта на основу кога му је престао мандат, те је наложено Скупштини града П. да у року од 30 дана од дана достављања решења измени појединачни акт из тачке 1. у делу коме је потврђен престанак мандата подносиоцу захтева, овде тужиоцу. Поступајући по одлуци Уставног суда РС I Уз-52/2008, на седници одржаној 26.10.2011. године Скупштина града је донела одлуку о измени одлуке о утврђивању престанка мандата одборника Скупштине града П., док је на основу решења Уставног суда РС ХУ-205/2011 од 23.09.2011. године, у тачци 1. Одлуке о утврђивању престанка мандата одборника Скупштине града П. од 29.09.2009. године стављен ван снаге део који се односи на одборника А. Ч.. Уједно је истог дана 26.10.2011. године Скупштина града П. донела одлуку о потврђивању мандата одборника Скупштине града П. број II/04/06/41/2011 којом се потврђују мандати одборника, а под тачком 3. и мандат овде тужиоца А. Ч.. У одлукама Уставног суда РС бр. IУ. 462/2003, IУ. 268/2003 и IУ. 250/2004, које се не односе на овде тужиоца, одређено је да се одборницима којима је престао мандат на основу решења надлежних Скупштина општина последице престанка одборничког мандата отклоне накнадом штете за период од дана доношења решења Скупштина општина о престанку мандата до дана престанка права на основу функције одборника.

Тужилац као одборник Скупштине града П. није вршио функцију у периоду од 29.09.2009. године до 26.11.2011. године. Статутом града П. у члану 38 је прописано да се право одборника на накнаду трошкова за долазак и одлазак на седницу скупштине и њених радних тела и на накнаду других трошкова везаних за вршење одборничке функције уређује посебном одлуком скупштине. Одлуком о платама, накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица и запослених у органима града П. и накнадама одборника Скупштине Града П. у члану 10 став 1 је прописано да за покривање трошкова у обављању одборничких послова одборницима припада месечни износ од 20% месечне нето плате председника Скупштине града, без пореза и доприноса и без додатака по основу времена проведеног на раду, док је

ставом 4 прописано да ако је одборник оправдано одсуствовао са седнице у случају службеног пута или боловања припада му додатак из става 1. овог члана под условом да изостанак оправда писменим путем, путним налогом или лекарским доказима, а ставом 5 је прописано да одборнику не припада додатак из става 1. овог члана уколико је неоправдано одсуствовао са седнице Скупштине. Одлуком о измени Одлуке о платама, накнадама и другим примањима изабраних и постављених лица и запослених у органима града П. и накнадама одборника Скупштине града П. у члану 10 став 1 број „20%“ је замењен бројем „16%“. Првостепени суд још утврђује колико износи висина трошкова обављања одборничких послова за предметни период од октобра 2009. године до септембра 2011. године, по месецима детаљно наведено у образложењу првостепене пресуде, на коју овај суд упућује ради избегавања непотребног понављања..

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је донео побијану пресуду којом је одбио постављени тужбени захтев констатујући да је у конкретном случају тужени у потпуности поступио по одлуци Уставног суда РС и да тужилац из тог разлога нема право на исплату тражених новчаних износа.

Првостепени суд је правилном применом материјалног права, на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, донео закониту одлуку.

Нису основани наводи жалбе тужиоца усмерени на оцену доказа првостепеног суда у вези утврђења чињеница неопходних за доношење правилне одлуке у овој правној ствари.

Одредба члана 8 ЗПП садржи начело слободног судијског уверења, односно слободне оцене доказа, које се састоји у томе да суд приликом оцене доказа није везан било каквим законским правилима, већ одлучује по слободном уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, да ли ће неку чињеницу узети као доказану или не. Оцена доказа, у смислу наведене законске одредбе, је у надлежности првостепеног суда, а контролишући такву оцену у конкретном случају, овај суд не налази било какву сумњу у истинитост чињеница које је утврдио првостепени суд по свом слободном уверењу, па како су докази изведени без битне повреде одредаба парничног поступка, неосновани су жалбени наводи тужиоца којима се докази другачије цене.

У супрот жалбеног указивања, разлози првостепеног суда су потпуни и јасни, као и изрека пресуде која стоји у складу са датим образложењем, па нису основани жалбени наводи тужиоца да првостепени суд није у потпуности утврдио чињенично стање неопходно за правилно пресуђење, као и да првостепени суд у својој пресуди није навео разлоге о битним чињеницама, а и да су разлози који су наведени у знатној мери нејасни и противречни.

Према Уставу РС, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и општеобавезујуће. Када је реч о обезбеђењу и извршењу одлука Уставног суда, одредбама члана 171. Устава је утврђено да је свако дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда, као и да Уставни суд својом одлуком утврђује начин њеног извршења када је то потребно. Надаље, из садржине одредаба члана 61. Закона о Уставном суду следи да свако коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу закона за који је одлуком Уставног суда

утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта у року од шест месеци од дана објављивања одлуке Уставног суда у "Сл. гласнику РС". Спровођење наведеног поступка за измену појединачног акта пред надлежним органом једна је од претпоставки за поступање Уставног суда по захтеву за извршење одлука Уставног суда и отклањање последица насталих применом закона за који је утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, сагласно члану 62. Према члану 62. Закона о Уставном суду, ако Уставни суд утврди да се изменом појединачног акта не могу отклонити последице настале применом општег акта за који је утврђено да је неуставан, Уставни суд може одредити да се те последице отклоне повраћајем у пређашње стање, накнадом штете или на други начин.

Према томе, у надлежности је Уставног суда да у сваком конкретном случају одреди начин отклањања последица насталих применом општег акта за који је накнадно утврђено да је неуставан. Уставни суд је својом одлуком од 23.09.2011.године, наложио да се последице примене неуставних одредаба Закона о локалној самоуправи, у односу на овде тужиоца Ч. А., отклоне изменом појединачног акт у делу коме је потврђен престанак мандата подносиоцу захтева, овде тужиоцу. Као што је већ наведено, поступајући по одлуци Уставног суда РС I Уз-52/2008 на седници одржаној 26.10.2011. године Скупштина града је у тачци 1. Одлуке о утврђивању престанка мандата одборника Скупштине града П. од 29.09.2009. године ставила ван снаге део који се односи на одборника А. Ч.. Уједно је истог дана 26.10.2011. године Скупштина града П. донела одлуку о потврђивању мандата одборника Скупштине града П. број II/04/06/41/2011 којом се потврђују мандати одборника, а под тачком 3. и мандат овде тужиоца А. Ч. и на тај начин је тужени поступио по одлуци Уставног суда од 23.09.2011.године.

Због наведеног су неосновани наводи жалбе тужиоца да је првостепени суд доносећи одлуку у овој правној ствари на погрешан начин тумачио одлуку Уставног суда, односно да је одлука Уставног суда управо основ за накнаду штете за коју тужилац наводи да ју је претрпео. Према чињеничним наводима тужбе, тужилац је неуставно и незаконито био онемогућен да врши функцију одборника у Скупштини града П. у периоду од 29.09.2009.године, до 26.10.2011.године, те трпи штету у висини неисплаћених износа одборничког паушала и уплата доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. За одговорност туженог, у смислу одредаба чл. 154 и 172 ЗОО, неопходно је да је до штете дошло кривицом органа тужене. Из чињеничног утврђења првостепеног суда произлази да до престанка одборничног мандата тужитељу (чиме му је престало и право да по основу обављања функције одборника остварује и одборничку накнаду), није дошло незаконитим радом органа тужене, јер је одлука о утврђивању престанка мандата одборницима Скупштине града П. пре истека времена на које су изабрани, због поднете оставке, од 29.09.2009.године, донета у поступку који је иницран подношењем оставке од стране тужиоца и заснована је на тада важећим одредбама Закона о локалној самоуправи. Неуставност ових одредаба не могу се приписати у кривицу туженом, а начин отклањања последица неуставности је, као што је наведено прописан Законом о Уставном суду. Како је тужени поступио по решењу Уставног суда и вратио статус одборника тужиоцу, то ни по том основу нема незаконитог рада органа тужене. Указивање туженог у жалби, да је одлукама Уставног суда донетим по захтевима других одборника одређено постојање права на накнаду штете, не утиче на другачију одлуку у овој правној ствари. Одлуке Уставног суда на

које се тужилац позива у жалби немају карактер општег акта. Оне представљају основ за подношење захтева за накнаду штете у одговарајућем поступку, али само за лица у односу на која су те одлуке и донете.

Неосновани су и паушални жалбени наводи тужиоца који се односе на трошкове предметног поступка, будући да су трошкови поступка обрачунати с обзиром на утврђену вредност спора и образложени и одмерени у складу са важећом адвокатском тарифом.

На основу свега изнетог, а како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у питање правилност првостепене пресуде, применом одредбе члана 375 ЗПП жалбу тужиоца је ваљало као неосновану одбити, а првостепену пресуду потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Јулијана Будинчевић, с.р.
зто: